

μένο σπίτι ἔστη πατρίδα, τὸν ἀγριευμένο κόσμο ἔτα ξένα, τὰ κρυφὰ δάκρυα, ἔπειτα τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐλπίδα σὰν συνειθίσουμε, μὲ ἓνα βαθὺ βαθὺ ἀναστεναγμὸ ποῦ καὶ ποῦ, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα «ντέρτια» τῆς ξενιτειᾶς. "Ὅλα τοῦτα τὰ φανταζοῦμαστε μέσα ἔς τὰ δώδεκα χρόνια, ποῦ τ' ἀναφέρει ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ μᾶς παραστήσῃ ζωηρότερα τὸ τί συνέβαινε ὑστερα. Κ' ἔξαφνα μᾶς ξετυλίγει τὴ θλιβερὴ διήγησί του μὲ μιὰ γληγοράδα σὰν ἀστραπή. «Καράβια δὲν τὸν ἴδανε, ναυτεὺς δὲν τὸν ἐξέβρουν!» Πᾶει τὸ παιδί! πᾶνε οἱ ὄρκοι! ξεχαστήκανε ὅλα, βρωτᾶ ἢ μάννα, βρωτῶν τὰ δέριφα, κανέννας, δὲν τὸν εἶδε μὴδὲ τὸν ἄκουσε! Μέσ' ἔς τὸ ἔρημο σπίτι λυόνουν ὅλοι ἀπ' τὸν καῦμό καὶ μυρολογοῦνε νύχτα καὶ μέρα, γιὰτὶ ἓνας τέτοιος καῦμός δὲν εἶνε θάνατος ποῦ ξεγινέται, εἶνε χειρότερο ἀπὸ θάνατος. Στὰ «μακρὰ τὰ ξένα» ὁμῶς βγαίνουν ἔστὴ μέση καινούργιες χαρὲς καὶ ἀγάπες, ποῦ σὰν Σειρήνες μαγεύουν, κ' ἔπειτα παίρνουν τὸ παλικᾶρι καὶ φεύγουν!

«Πρῶτο φιλί, ἀναστέναζε, δεύτερο τὸν πλαναί,

Τὸ τρίτο τὸ φαρμακερό, τὴ μάννα ἄλησμοναί.»

Τρία φιλιὰ, καὶ γένηκε τὸ μυστικὸ αὐτὸ θάμμα, γιὰτὶ θάμμα εἶνε νὰ λησμονᾶη κανεὶς τὴ μάννα του ἀναστέναζε, λέει, ἔς τὸ πρῶτο φιλί. Καὶ πῶς ἤμπορεῖσε νὰ μὴν ἀναστέναζῃ, ποῦ τὸν ἐκλόνηζε, κ' ἔφερε ἓνα τέτοιο γαλατμὸ ἔστὴ ζωὴ του! Τὶ ἀγωνία καὶ τί βάσανο! Ἡ ἀγάπη ποῦ τὸν ἔτρεφε ὡς τώρα ἐσπαρταροῦσε ἔστὰ σωθικά του, οἱ ὄρκοι τὸν ἔτρώγανε. "Ὅλα τοῦ κάκου ὁμῶς! Ἐρχεται ἓνα δεύτερο μαγεμένο φιλί καὶ ναρκώνει ὅλα τὰ παρθενικὰ ἐκείνα

αἰσθήματα, καὶ χύνει μέσα του μιὰ καινούργια λαχτάρα ποῦ ξελαγιάζει τὸ νοῦ του. Τώρα ἀγαποῦσε πλεῖο τὴ μάγισσά του. Ὁ ἄρρωστος ψυχομαχοῦσε μέσ' ἔς τὴν καρδιά του, ὡσοῦ ποῦ ἦλθε τὸ τρίτο φίλημα καὶ ἀπλωσε ἓνα κρῦο σάβανο ἀπάνω ἔς τὴν ἀποθαμμένη ἀγάπη τῆς πρώτης ζωῆς του.

Φαρμακερὸ φίλημα, κ' ἄς μὴν ἦτανε καὶ πικρό.

Τὸ τραγοῦδι δὲν μας λέει τίποτε γιὰ τὲς καινούργιες χαρὲς, ἢ καὶ λύπες, ποῦ τὸν ὑποδεχτήκανε μέσ' τὸ ξευτεμένο σπιτικὸ του. Αὐτὴ εἶνε ἄλλη ὑπόθεσι, ἄλλο δρᾶμα, ἴσως τὸ ἴδιο δρᾶμα ξαναρχῆς, γιὰτὶ ἔτσι γυρίζει ὁ κόσμος!

Ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ πῆ ὁ ποιητὴς τὸ εἶπε, καὶ τὸ εἶπε χωρὶς ν' ἀφήσῃ τίποτε ἔξω. Τὸ δρᾶμα εἶνε τέλειο. Γιὰ χάρι τῆς μάννας καὶ τῆς ἀγάπης τῆς, ποῦ δὲν ἔχει ὄρια, ἢ πρώτη πράξι παίρνει 16 στίχους. Ἡ δεύτερη δυὸ, καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ στίχοι σκεπάζουσε δώδεκα χρόνια. Ἡ τελευταῖα τρεῖς πράξεις εἶνε τὰ τρία φιλιὰ, μὲ μιὰ λέξι ἢ καθεμιὰ, μὰ τί λέξι! ἔρχονται ἢ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης σὰν κύματα καὶ σοῦ πλημμυρίζουν τὰ σωθικά

«Πρῶτο φιλί, ἀναστέναζε, δεύτερο, τὸν πλαναί,
τὸ τρίτο τὸ φαρμακερό, τὴ μάννα ἄλησμοναί.»

Ν' ἀγιάσουν τὰ κόκκαλά σου, ἀγνώριστε ψάλτη, ὅπου κ' ἂν εἶνε θαμμένα! Δὲν ξέρουμε τὸν τάφο σου, μὴδὲ τὸνομά σου, ξέρουμε ὁμῶς τὸ θάνατο αὐτὸ καλλιτέχνημά σου, καὶ μὲ τρυφερὴ καὶ συγκινημένη καρδιά σοῦ θέτομε ἓνα στεφάνι μέσα ἔστὸ ἱερὸ Μανσωλεῖο ποῦνε γερμάτο Κενοτάφια σὰν τὸ δικό σου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΘΑΛΙΟΥΤΗΣ

ΣΣ. 8 ΑΠΗΡΟ

ΠΑΤΙΝΑΔΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ

Τώρα π' ὁ ἥλιος ἔγυρε καὶ βγαίνει τὸ φεγγάρι,
Ποῦ ἐν' ἀγόρι ξαγρυπνᾷ γιὰ τὸ χατίρι σου,
Ποῦ ἔχει τὸ σκοτάδι ἢ γῆ, κ' ὁ οὐρανὸς τὴ χάρι,
Ἐβγα φεγγαροπρόσωπῃ ἔς τὸ παραθύρι σου.

Ἐβγα καὶ γλυκοπότισε λουλούδια μαραμένα,
Κι' ἂν ἔχῃς στάλα πονεσιᾶς μέσ' ἔς τὴν καρδοῦλα σου,
Λυπήσου με, καὶ δόσε τὴν σὲ χεῖλῃ διψασμένα,
Ν' ἀναστηθῶ σὰν λούλουδο μὲ τὴ δροσοῦλα σου.

Ἡ θάλασσα τὴ γῆ φιλᾷ, καὶ τὰ κλωνιά τ' ἀγέρι,
Κι' ἐγὼ μονάχος δὲν φιλῶ τὰ δυὸ χειλάκια σου.
Μὲ χίλι' ἀστέρι' ὁ οὐρανός, κ' ἐγὼ χωρὶς ἀστέρι,
Σκοτάδ' ἢ γῆ— κ' ἐγὼ χωρὶς τὰ δυὸ ματάκια σου.

Κατέβα καὶ περπάτησε, Νεραΐδα μέσ' ἔς τὰ σκότῃ,
Καὶ μίλνσέ μου, νὰ θαρρῶ πῶς ἀναστήθηκα!
Πές μου τὰ λόγια τὰ γλυκὰ ποῦ πρωτολέ' ἢ νιότη,
Κι' ἄς ἀποθάνω ἀκούοντας πῶς ἀγαπήθηκα!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΘΑΛΙΟΥΤΗΣ